

краката ѝ потъвали въ дълбокия снѣгъ, вилицата я заслѣпявала.

Така вървѣли около единъ часъ. Лалка цѣла треперѣла отъ студъ и тъй се уморила, че едва дигала краката си.

— Не мога повече, Звѣздице, прошепнала тя и се спрѣла. — Да починемъ малко. Тя поседнала на рохкавия снѣгъ и едвали не потънала въ него.

— Ахъ, какъ е студено! — прошепнала тя. Тя турила Звѣздица въ колѣнѣтъ си, притиснала я къмъ грѣдитѣ си и се мъчила какъ да я завие по-топло съ дрешката си.

А вилицата не спирала и натрупвала Лалка и Звѣздица съ снѣгъ. Изведнажъ свѣтъ ѝ се завилъ, притъмнѣло ѝ, главата ѝ натегнала . . . Налегнало я на сънъ.